

gas sünd nenda passuks, ehk sadaks omma
fullase sünd palluma; sa viist peaksid sedda
sureks auuks, et ta ennast nenda allandaks
so västo, ja ehk sa kül hea melega ei an-
naksid, ei sa siiski temmale felaks: agga kui
se keige funningatte funningas, se keige
mäggewam ja rikkas Jummalisse sünd pal-
luma tulleb, ei karda sinna poslegi ei miksiki
Tedda pannes, eggas tulle sest jálestus ei
naese eggas laste peale, vaid nemmad on ni-
sammosuggused, kui sinna — ei ussu nem-
madke Jummala tdt. Agga kättemaksmissse
pääv saab tullema, saab viissist tullema! Ja
siis välttab se suur välttalinne, kes wahhest
kül kaua aega laenuks peab, agga siiski on
tru tassuja, sulle üttelda: Mittokord kül
olled omma ukse eest mind kāskind årramin-
na, ja olled omma kdriva mo eest lufko pan-
nud; ma nüüd tahhan sünd ka ommast uksest
årra sata ja omma kdriva finnipanna so ullu-
missee ja so hammasste kirristamisse eest;

heitke tedda wålja keige suggawama pimme-
dusse sisse! — Oh, teie jõllebad innimesed,
kuida ommeti sadate isseenast ni otsata
sure ðnnetusse sisse! Oh, teie wågga wae-
sed arro piddajad, kui wågga sandiste ollete
arro piddanud!

Mul on naene ja lapsed nemmad tahtwad
süa, ütleb monni nukra näoga, ei woi minna
anda: pean mo ommakste eest hoolt kand-
ma, et nemmad ilma ei olle, kui mind ep olle
ennam ollemas; nemmad on mo keigeligge-
mad. — Pea tulleks sest arwata, kui olleks
sul digus ollewad; ogga ep olle. Ei olle sinno
ommaksed so keigeliggemad mitte; so Jä-
sand peab sulle lähhäm ollema neist. Sest
sa ommeti tead, mis Ta ütleb: kes issa
ellik emma, kes poega ehk tütart ennam ar-
mastab kui mind, se ep olle mitte minno
wåårt; — ja, ei pea sinna mitte murretsema,
ütleb sinno Jäsand, ei hoomsegi pääva ette;
paljo wåhhem weel nende páwade ette, mis